

Fernando Lara

Al·lota jove, responsable i seriosa, cerca feina externa o per hores. Caps de setmana cuida nins i vells. Bona presència. Tel. 610 882 116.

Feia dies que enganxava l'annunci (de paper adhesiu i amb moltes tiretes que penjaven amb el número de telèfon) a les marquesines de les aturades de bus, als fanals de vianants, a l'entrada de l'hipermercat i a d'altres comerços del barri. No del seu, on, pel baix nivell econòmic, a penes hi havia demanda de servei domèstic, sinó d'aquell altre que tenia fama de reunir una gran quantitat de gent de cinema i de televisió, tant actors, com productors, directors i tècnics.

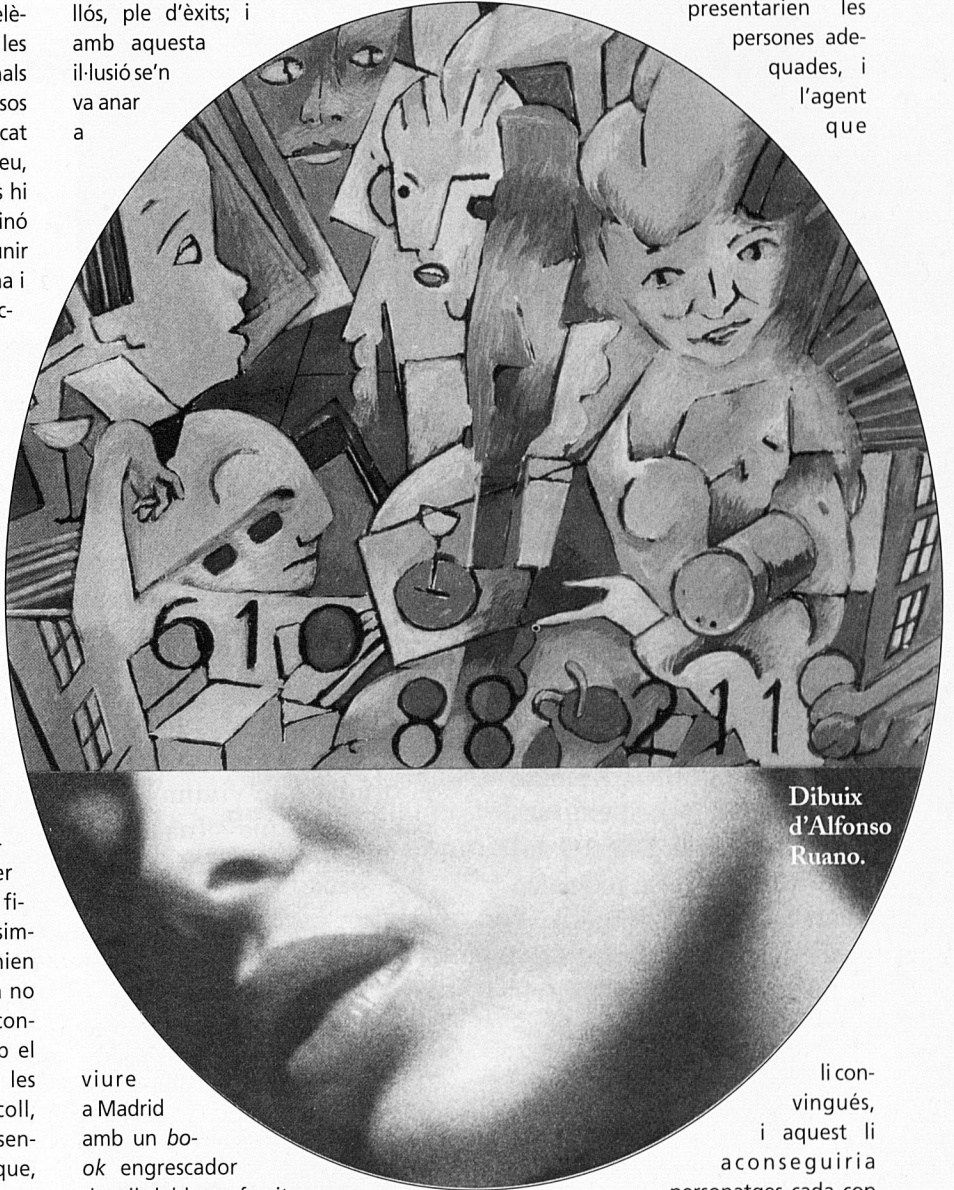
Avui també se li havien quedat les mans congelades, de tant d'aferrar i aferrar. Encara que, en general, tenia tot el cos entumit per la cruïsa de l'hivern madrileny i pel fred acumulat durant la nit, mentre escrivia la darrera tanda de cartells, i tan sols una estufa elèctrica escalfava mínimament l'habitació. Va entrar a prendre un cafè en el bar més proper i va decidir asseure's una estona a pensar en el futur.

El futur... Més hauria de pensar en el present, fet d'interminables trajectes en metro per acudir a càstings dels quals res no en sortia, pel cap baix un petitíssim paper en una sèrie o un treball ridícul de figurant amb frase, quan no era, simplement, replicar als actors que tenien de veritat la prova. Ni ella mateixa no sabia com vivia amb tan poc, com aconseguia aguantar, dia rere dia, amb el diner escadusser que li arribava a les butxaques. Però hi posava el coll, apel·lava a una voluntat que encara sentia potent en el seu interior, encara que, els darrers temps, cruïxia de tant en tant, i tirava endavant. Tard o d'hora, ho aconseguiria, es deia a si mateixa, com tants d'altres ho havien aconseguit abans. A vint-i-set anys no tenia dret a defallir i ja sabia que la paciència era la primera virtut de qualsevol actor, que en la resistència havia de xifrar-hi la fortalesa.

La veritat és que era dur, molt dur, molt més del que pensava quan va deixar la petita ciutat castellana natal, després d'haver-hi estudiat a l'Escola d'Art Dramàtic, d'haver format part de diversos grups de teatre d'aficionats, i, fins i tot, d'algun de semiprofessional en què va arribar a tenir-hi papers destacats. Tot el món li augurava un avenir meravellós, ple d'èxits; i amb aquesta il·lusió se'n va anar a

der en el món del cinema o de la televisió, perquè li obrís un cercle en el qual, fins ara, després de dos anys de decepcions, li havia estat impossible penetrar.

El camí era clar: es guanyaria la confiança de qui la contractàs, li'n faria veure la vocació, li'n demostraria les aptituds, i, a partir d'aquí, el senyor o senyora, sens dubte, li ajudarien, li presentarien les persones adequades, i l'agent que

Dibuix d'Alfonso Ruano.

viure a Madrid amb un *book* engrescador davall del braç, farcit de les fotografies que li havia fet el nòvio d'aleshores...

Però va ser un matí, en collir aquest mateix *book*, ja deteriorat de tant passar de mà en mà per les productores, quan va pensar en la seva estratègia, que mai ningú no sabia i menys encara la família; es llogaria a casa d'algú amb po-

li convingués, i aquest li aconseguiria personatges cada cop més importants amb què fruit d'una carrera consolidada... Se'n va recordar aleshores quan, de petita, li recitaven el conte de la lletera i va esclafir a riure tota sola, en aquella taula desballada d'aquell bar d'enlloc, fins que les llàgrimes varen anar cobrint lentament les rialles. ■